

Ryc. 99

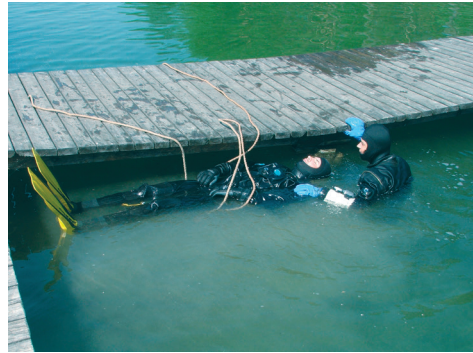
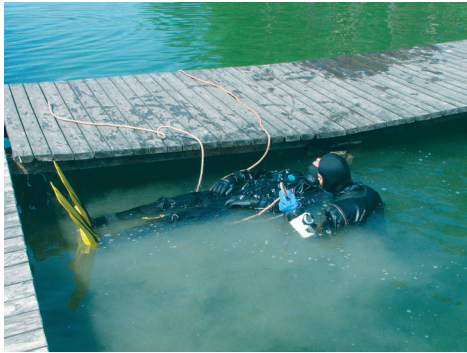
Wyciąganie na prostych ramionach

Jeżeli wyciąganie odbywa się w grupie i wysokość nad powierzchnią wody na to pozwala, zespół ratowników może podzielić się tak, że jeden pozostaje w wodzie i wchodzi pomiędzy ratowanego a łódź, jednocześnie wypychając poszkodowanego na swoich plecach. Działanie to ułatwi wyciągnięcie, gdyż ratowany nie będzie przesuwac się pionowo, przez co siła potrzebna do jego wyciągnięcia będzie mogła być mniejsza.

9.7.1.3 Wyciąganie bokiem przy pomocy lin

Wyciąganie osoby za pomocą lin, bokiem, jest sposobem wydobycia poszkodowanego na wysoki brzeg lub łódź, który umożliwia – przy tym samym wysiłku – podniesienie osoby cięższej niż w przypadku wyciągnięcia na prostych ramionach. Stosując tę metodę można także podnieść ratowanego na większą wysokość. Do wyciągnięcia musi zostać użyta lina o odpowiedniej grubości 10–12 mm. Za cienka linka nie będzie nadawać się do wyciągnięcia, ponieważ będzie się wrzynać w ręce wyciągających. Zamiast lin można też użyć sieci, żagla czy ruchomej plastikowej drabinki, która czasami znajduje się na jednostkach pływających. Sposób wyciągnięcia będzie identyczny. Wyciągnięcie tą metodą może być stosowane zarówno przez jednego, jak i kilku ratowników.

Lp	Działanie	Dodatkowe informacje
1	Zabezpiecz 2 końce liny	Przygotowując wyciągnięcie, ratownik powinien zabezpieczyć dwa wolne końce liny, np. wiążąc je na stałe do podłoża.
2	Przełóż linę pod poszkodowanym	Ratujący musi przełożyć linę pod poszkodowanym, wyciągając ją z drugiej strony. Ramiona poszkodowanego muszą być wewnątrz liny wzdłuż ciała. W przypadku dużej wysokości (wysoka burta jednostki, wysoki pomost), ratownik może przełożyć liny pod poszkodowanym jeszcze w wodzie, a dopiero potem wyjść na łódź czy pomost z liną w ręku.
3	Ułóż linę w odpowiednim miejscu na ciele wyciąganego	Ratownik musi przesunąć linę tak, aby dotykała ciała osoby wyciąganego w co najmniej dwóch miejscach. Jest to linia barków i środek uda. Idealną sytuacją jest wyciągnięcie poszkodowanego w ruchomej plastikowej drabince, gdzie punktów podparcia jest bardzo dużo i nie ma obawy, że ratowany wypadnie.
4	Wyciągnij poszkodowanego	Przed wyciągnięciem, ratownik musi naprężyć linę i stanąć tak, aby odcinki liny po obu stronach były jednakowej długości. Następnie może rozpocząć ciągnięcie poszkodowanego do góry. Podczas wyciągnięcia ratownik musi uważać, aby równo ciągnąć linę tak, żeby nie doszło do przechylenia się poszkodowanego na którąś ze stron, co może spowodować jego wypadnięcie.

Ryc. 100

Wyciąganie bokiem przy pomocy lin

9.7.1.4 Wyciąganie przodem przy pomocy lin

Metoda ta powinna być użyta wtedy, kiedy wysokość nad poziomem wody uniemożliwia bezpośrednie uchwycenie poszkodowanego. Może ona być zastosowana przez kilku ratowników. Tak samo jak w przypadku wyciągania bokiem, lina powinna mieć grubość ok. 10–12 mm.

Podstawowe założenie tej metody polega na przełożeniu liny pod ramionami poszkodowanego i obróceniu go przodem do burty. Jeżeli na akwenie występuje falowanie, samo wyciąganie musi nastąpić szybko, gdyż ratowany może uderzyć o burtę lub pomost. Tak jak w przypadku wyciągania przodem na prostych ramionach, poszkodowany powinien zostać przewieszony przez burtę na wysokości pasa, co ułatwi dalsze wyciągnięcie. Dalsze postępowanie jest takie, jak przy wyciąganiu przodem.

Ryc. 101

Wyciąganie przodem przy pomocy lin

9.7.2 Wydobyć bezpośrednio na dużą jednostkę

Podczas wydobywania na dużą jednostkę zespół ratowniczy powinien zwrócić uwagę na wysokość burty nad poziomem wody. Im wyższa burtka jednostki, tym trudniej wyciągnąć poszkodowanego. Na dużej jednostce ratownicy mogą nie być w stanie osiągnąć ofiary w wodzie. W tym przypadku podjęcie powinno nastąpić najpierw na mniejszą jednostkę, a dopiero potem na dużą łódź.

Jeżeli na akwenie występuje falowanie, to wysokość burty nad wodą zmienia się, a więc zmienia się też wysokość, na którą poszkodowany ma być wyciągnięty. Zespół powinien tak skoordynować działania, aby podjęcie z wody nastąpiło w momencie, kiedy burtka będzie najbliżej poszkodowanego. Udzielający pomocy powinni chronić ratowanego, aby nie uderzył o kadłub czy burtę w czasie wyciągania.

Podjęcie poszkodowanego może nastąpić poprzez wyciągnięcie bez użycia sprzętu. W tym przypadku ratownicy na statku chwytają poszkodowanego w wodzie i wyciągają go na pokład. Najlepiej wyciągać ratowanego przodem, aby było możliwe przewieszenie poszkodowanego na burcie statku. Mogą też zastosować metodę wyciągania przodem za pomocą lin.

Ryc. 133

Układanie ratowanego do pozycji bezpiecznej

Zakładając, że ratowany leży na plecach na twardym podłożu, technika umieszczenia ratowanego w pozycji bezpiecznej jest następująca:

- kończynę górną od strony ratownika zgiąć w stawie barkowym i łokciowym o 90 stopni (tak jak przy zatrzymywaniu ruchu),
- przełożyć dalsze ramię poszkodowanego w poprzek klatki piersiowej, a grzbiet ręki podłożyć pod policzek,
- drugą ręką uchwycić dalszą kończynę poszkodowanego tuż pod kolanem i podciągnąć ku górze, nie odrywając stopy od podłoża,
- trzymając rękę poszkodowanego pod policzkiem pociągnąć dalszą kończynę dolną tak, aby poszkodowany obrócił się na bok w kierunku ratownika,
- ustawić kończynę dolną poszkodowanego, która znajdzie się u góry tak, aby była zgięta w stawie biodrowym i kolanowym o 90 stopni,
- odchylić głowę ratowanego tak, aby zapewnić drożność dróg oddechowych.

10.3 Plan alarmowy

Plan alarmowy określany jest jako zespół informacji potrzebnych do wezwania pomocy specjalistycznej po wypadku nurkowym. Jest to instrukcja jak postępować, gdzie i do kogo telefonować. Powinna ona mieć czytelną postać, być dostępna i zawierać informacje potrzebne do zawiadomienia specjalistycznych służb medycznych lub miejsca przechowywania sprzętu specjalistycznego.

- Miejsce nurkowania, czyli miejsce wypadku.
- Informacje, gdzie znajduje się tlen. Tlen powinien znajdować się na miejscu nurkowania, przygotowany do szybkiego użycia, gdyż przeważnie jest najbardziej potrzebny zaraz po nurkowaniu. Informacja o tym, gdzie znajduje się tlen powinna być jasna i precyzyjna. Pierwsza pomoc, w większości urazów, zatruc czy zespołach zaburzeń dekompresyjnych, polega w większości przypadków na podaniu do oddychania czystego tlenu lub prowadzenia resuscytacji przy jego użyciu. Nawet jeżeli wypadek, któremu uległ nurek, nie wymaga użycia tlenu, jego podanie nie doprowadzi do skutków ujemnych u poszkodowanego.
- Samochód awaryjny, to przygotowany do odjazdu sprawny samochód, z ważnymi dokumentami i przygotowanymi kluczami. Na instrukcji powinna być podana marka samochodu i jego numer rejestracyjny. Samochód awaryjny może być użyty przez współuczestników nurkowania wtedy, kiedy miejsce nurkowania jest trudne do znalezienia i istnieją podejrzenia, że karetka może mieć kłopoty z odnalezieniem miejsca wypadku. Należy wtedy wyjechać w miejsce, w którym karetka musi skręcić, tam oczekiwać na karetkę, a po jej przyjeździe doprowadzić ją na miejsce wypadku. Do transportu poszkodowanego, samochód awaryjny powinien być użyty w ostateczności, wtedy, kiedy wezwana pomoc nie nadjeżdża, a stan poszkodowanego jest bardzo ciężki. Transport poszkodowanego własnym samochodem niesie ze sobą bowiem ryzyko prawne i udzielający pomocy może zostać oskarżony o to, że stan chorego uległ pogorszeniu na skutek niewłaściwego transportu. Nie ma też możliwości wykonania nadzoru nad poszkodowanym tak jak w karetce.